

Beate

– Selvfølgelig skal du holde fest.

Lis ringer altid før fanden får sko på. Før Beate er rigtig vågen og i stand til at etablere den nødvendige sikkerhedsafstand. Først og fremmest gælder det om at finde et stemmeleje der matcher Lis' kommandotone.

– Jeg orker ikke at holde fest for mig selv.

Hendes chancer er små. Lis er uimodsigelig. Hvis Lis har bestemt sig for fest, bliver der fest.

– Det er klart at du skal fejres.

– Jeg orker ikke at fejre mig selv. Jeg stod for alle festerne mens jeg var gift, der må være en eller anden fordel ved at være skilt.

– Folk vil føle sig snydt.

– Folk? Mener du dem der holdt op med at ringe til mig da Lars gik?

– Folk har det svært med skilsmisser, de ved ikke hvad de skal sige. Det er det samme hvis nogen er død eller har kræft. Folk tigger bare om at få at vide hvordan de skal forholde sig, men du isolerede dig. Du ringede ikke tilbage. Det bliver folk trætte af.

– Jeg ringede ikke til dem der ikke ringede til mig.

– Der var masser af mennesker der bakkede dig op eller måske ikke bakkede dig op, men som var der. Vi er masser der altid har været der.

Lis' hjerne klikker som et gammeldags kasseapparat, ud kommer informationerne, pling, pling, pling. Lis har bedre tal på ens venner end man selv har. Om der er flere eller færre end hun selv kan bryste sig med, og hvor tætte de er. Hvor længe hvem har været gift med hvem, hvem der er ved at gå fra hvem og hvorfor. Hvem der er sur på hvem. Hvem man ikke skal invitere sammen.

– Jeg har ikke lyst til at holde fest.

– Du burde også invitere Lars.

– Lars? Det mener du ikke.

– Hvor længe har du tænkt dig at bære nag? Helt ærligt, er livet ikke for kort til den slags?

– Det er i hvert fald for kort til at bruge en formue på en fest jeg ikke vil holde.

Beate tager den sidste slurk af den halvlunkne morgente. Resten af den morgenmad hun normalt spiser i sengen i selskab med avisen, står endnu urørt på sin bakke, men Lis er langt fra færdig.

– Malene giver dig helt sikkert rabat. Du er hendes gudmor. Hun vil elske at ordne din fødselsdag.

Lis' datters cateringfirma laver mad til filmpremierer og lance-ringsparties. Malenes kreative mad hører til Lis' historier, maden og de syttenårige serveringspiger der arbejder for Malene. Under mindstelønnen, naturligvis, ellers kunne det aldrig løbe rundt. Chancen for at blive klappet bagi af en kendt skuespiller er mindst lige så lokkende som tillæg for ubekvem arbejdstid. Siger Lis.

– Jeg har ikke råd til Malenes mad, ikke engang med rabat.

– Og ikke noget med at frabede dig taler og sange, halvdelen er løgn, men en gang imellem har man altså brug for at høre hvor fantastisk man er.

En halvtredsårsfødselsdag kan man ikke springe over, siger Lis. Medmindre man rejser væk, og så må man alligevel holde et eller andet når man kommer tilbage. Hvis man er syg, er det noget andet.

– Du er jo ikke syg, vel.

Hvis Beate ikke passer på, kan det her ende i betroelser hvis konsekvenser hun ikke har lyst til at tænke på.

– Hvis jeg overhovedet havde penge, ville jeg rejse til Mexico.

Huden under hendes tynde skjorte svider og strammer. Om en uge er hun færdig med strålebehandlingen, derefter skal den tynde hud på det der er tilbage af brystet læge. Det drejer sig om veritable brandsår, og det vil tage tid. Ingen sol den første sommer, siger lægerne. Som om hun havde råd til badeferier. Mexico ligger længere væk end på et andet kontinent.

– Du kan jo ønske dig en rejse. Så slipper du også for alt det skrammel folk kommer med. Jeg kan stadig ærgre mig over at jeg ikke ønskede mig en rejse.

- Den fik du jo alligevel.
- Du kan altså ikke bebrejde mig at Jens gav mig en rejse. Hvis du og Lars stadig havde været gift, ville han have gjort det samme.
- Du får mig ikke til at holde fest for at presse penge af folk.
- Når du lyder sådan, er det lige før man opgiver. Så, nu ringer min mobil. Jeg ringer i aften. Eller i morgen. Jeg ringer i hvert fald.

Lis har lagt på.

Årene forandrer ingenting. Beate er faldet i staver i køkkenet, hvor dagens anden kande te står og trækker under sin hætte. Folk er de samme, i værste, eller bedste, fald mere af det samme. Lis er ingen undtagelse. Lis kan ikke vise omsorg uden at det virker som et overgreb. Sådan har det været siden de var elleve år, og man blev veninde med Lis fordi man ikke turde andet. Lis havde magten. Lis kunne myrde en med tavshed, tromle en med taktløshed, Lis bestemte om man var inde eller ude, og man skulle være taknemmelig for at befinde sig på den rigtige side af stregen. Tilhørte man inderkredsen, var det fordi man havde noget attraktivt at tilbyde, som Beates kunstneriske talenter eller Johannes fars flødeskumskager eller Evas konstante regelbrud, eller også var man Lis' søster Ella og fulgte med som det tynde øl.

Uden om deres lille kerne svævede de andre, de anonyme, gennemsnitlige, alt for tilpassede, dem der gik i samme klasse og til spil hos den samme lærer, men som også gik til ridning. Lis var bange for heste. Ridning var det dumme man kunne bruge sin tid på.

Dengang var veninderne det vigtigste, vigtigere end forældre, vigtigere end eventuelle drengbekendtskaber, og de bånd har hverken ægteskaber eller langvarig bortrejse kunnet bryde. Lige bortset fra Eva, den beklagelige undtagelse. Barndomsveninder bliver man ikke skilt fra. Lis er i al sin besværlige dominans en del af det kit der holder Beates liv sammen.

Så længe hun husker tilbage har arbejdet været hendes væsentligste tryghed, men et par forestillinger under gennemsnittet har været nok til at ændre billedet. Skilsmissen påvirkede hendes arbejdsindsats, og teatercheferne, der før jagtede hende, lægger nu hovedet på skrå.

Jeg skal have dig i tankerne, Beate. Ikke lige til næste sæson, men måske til næste igen. Et let klap på skulderen, et kys på kinden, og så står hun nede på gaden med sin idé og sin velgenemtænkte rollebesætning og ved at det hele kan ende med at blive præsenteret for en kollega som et produkt af teaterchefens egen hjerne, og at hun ikke kan gøre noget for at forhindre det.

Tekoppen varmer hendes kolde hænder. Cigaretterne kom ind i billedet igen sammen med skilsmissen, og det er skidt for blodomløbet, der altid har været lidt trægt. Snart vil hun lægge dem på hylden. Ikke lige nu. Lige nu tænder hun en, dagens tredje. Da det stod værst til, røg hun fyrre om dagen. Nu er hun nede på ti.

Beate tæller. Tæller tekopper, tæller cigaretter. Tæller sovepiller, tæller dage, tæller timer. Tæller telefonopringninger. Hun har anskaffet en skridttæller og holder nøje regnskab. Når man lever alene og ikke har noget job, må man selv skabe struktur. At tælle er en enkel fremgangsmåde. Cigaretpakkens tømningshastighed, så og så mange skridt til Irma tre gader borte. Så og så mange skridt ned ad trappen og op igen når hun vælger at lade elevatoren stå, hvad hun gør. Stå af bussen to stoppesteder for tidligt når hun skal til strålebehandling. Gå det sidste stykke, det lægger skridt til regnskabet. Hun ved nøjagtigt hvor mange. Trods trætheden, kvalmen og den svidende hud.

Alternativet ville være at lægge sig til at dø. Så langt er hun ikke kommet.

Lilith

– Vi kører nu.

Dunet er han, hans hud ser nyvasket ud. Barnehud. Tatoveringen i nakken gør ingen forskel. Han har ikke rynket på næsen en eneste gang. Kollegaen gemmer sig bag beskyttelsesmasken. Hans øjne har ikke mødt mine. Han kniber dem sammen, øjnene. Kniber næseborene sammen. Bag masken.

Ikke den dunede. Han ser mig lige i øjnene. Vi ser hinanden i øjnene, og ikke en bebrejdelse passerer mellem os.

Jeg er pårørende. Den nærmeste. Og alligevel er det sket. Alligevel måtte han og kollegaen rykke ud. Trække i beskyttelsesdragterne. Fjerne resterne. Fjerne sporene. Efter forsømmelser og svigt. Mine forsømmelser. Mine svigt. Det bliver ikke sagt. Det ligger i luften. Sammen med stanken.

Resterne af Eva fik plads i en dertil indrettet emballage. Kun stanken er tilbage. Et saneringsfirma er bestilt, han gjorde det. Ringede. Mumlede diskret, fulgte mig med øjnene imens. Hans øjne mod min ryg, jeg mærkede dem. Medfølelsen. Mod min ryg.

Ved vinduet kan jeg trække vejret. Nu står jeg ved vinduet. Luften er frostkold. Varmen inde fra huset får den til at dirre. Varmen stiger op. Stanken stiger. Den varme stank. Af forrådnelse. Af hengemt, gæret, forrådnethed.

Saneringsfirmaet har lovet at komme så hurtigt som muligt. Hvad det så betyder.

Tyrkerduerne flakser med vingerne i ahorntræet, deres kurren ulmer ildevarslen. Snart er det forår. Ahornknopperne er røde og gule, spændte til bristepunktet. Betændte. Huden var bristet, som knopper brister. Ingen fluer på denne årstid. Det skal man være taknemmelig for. Om ikke andet.

– Vi kører nu.

– Ja.

Naboen til venstre står ved sin havelåge da de ruller båren ud. En gammel dame. Jeg husker jeg har set hende sidde på terras-

sen og sove med en kat på skødet. Sidste gang jeg var her. Hvor længe det så er siden. En hvid kat, der nu er på vej over den frosne græsplæne og løfter poterne som om den går på gløder. Damen siger noget jeg ikke kan høre. De ruller båren forbi hende uden at svare. Damen ryster på hovedet. Hun drejer hovedet i min retning, men jeg når at glide ind bag gardinet. Da jeg kikker ned igen, er ambulancen forsvundet om hjørnet. Damen er på vej ind i sit hus med katten i favnen.

– Nu går vi ind. De vil ikke snakke med os.

Hun taler højt. Til sig selv eller til katten. Måske er de begge to døve.

Johanne

Johanne stiller cyklen i stativet. Mandagsmødet må være startet for flere minutter siden, og Lis sætter punktlighed højt.

Siden Søren flyttede på kollegium, er Johannes morgener hæsblesende. Hvis ikke hun vækker ham, kommer han ikke op. Hvis ikke hun cykler forbi med brød, får han ingen morgenmad og sover formiddagen væk. Når måske en forelæsning, måske ikke. Det kan hun ikke have på sin samvittighed.

Trafikken er tæt her til morgen. Omvejen omkring kollegiet har taget mindst ti minutter længere end normalt, og Søren lå helt sammenkrøllet under et lagen der trængte til at blive skiftet, og var svær at ruske liv i.

– Har du noget kaffe, Søren?

– Jeg kan altid låne.

I morgen tager hun kaffe med. Måske er det lettere med pulverkaffe. Hun er ikke overbevist om at han kan finde ud af at lave rigtig kaffe.

Måske er der ikke noget at sige til at man vil flytte hjemmefra når man er treogtyve. Men det hele var meget lettere da han boede hjemme, og ikke bare lettere. Det føles som en amputation. Som de siger en amputation føles. En af hendes klienter har et amputeret ben efter en landmine i Bosnien. Fantomsmerter hedder det.

Det er næsten et halvt år siden Søren flyttede. Alligevel ligger hun stadig vågen om natten og lytter efter hans trin på trappen, som hun altid har gjort.

Kommer du ind og siger godnat, Søren.

Godnat, mor.

Ude fra trappen. Klokkerne kunne blive både fire og fem, og det skete at han ikke kom hjem før næste formiddag. Så fik hun ikke søvn den nat.

Hun tager hans vasketøj, det fik hun ham til at love. Hvorfor skulle Søren spilde sin tid på et møntvaskeri når hun har alt udstyret. En aften om ugen til middag og vask, så kan de også nå

at hygge sig. De spiser mens vaskemaskinen kører, en god, hjemmelavet middag, og Søren ser en film mens hun stryger skjorterne. Når hun er færdig med en skjorte går hun ind til ham, sidder lidt på armlænet med duften af nyvasket i næsen og kommenterer filmen før hun går ud til strygebrættet igen. Hun lejer de film han gerne vil se, Søren foretrækker det Johanne kalder hurtige film, gerne noget med biljagter. Bruce Willis er en af favoritterne. Johanne synes han ser dum ud. Ubegavet på samme måde som bullterriere ser dumme ud, selv om hunde vel generelt er ret kloge. Beate, der må siges at være ekspert, fortæller faktisk at nogle af de bedste skuespillere er lidt dumme i hovedet. At deres intelligens sidder et andet sted, eller hvordan det er.

Johanne prøver at glide ubemærket ind på sin plads. Det er ikke så let. Hendes faste plads er ved bordenden ved siden af Lis. Stolen skramler da hun sætter sig, i Lis' sigende pause.

– Undskyld. Johanne mumler noget om trafikken, en lam undskyldning Lis aldrig vil tage for gode varer. På den anden side af bordet sender Sanne hende et solidarisk smil, som hun vogter sig vel for at besvare.

– Kan jeg fortsætte? Lis er allerede langt inde i første punkt på dagsordenen. – Nu hvor vi er fuldtallige.

Første punkt ligger fast: Lis informerer. Det gælder om at holde ørerne stive. Er der noget man ikke opfatter, holder man mund og spørger en af de andre. Ingen har lyst til at udsætte sig for Lis' sarkasmer. Johanne prøver så lydløst som muligt at fiske notesblokken frem fra muleposen. Hvis blot hun havde en mere diskret placering, men Lis har insisteret.

De signaler Johannes plads ved den almægtiges højre hånd sender ud i organisationen, er næppe udelt positive. I den positive version er hun Lis' mest betroede medarbejder. De af kollegerne som køber den, bruger Johanne som budbringer af de problemer de ikke tør gå direkte til chefen med. I den grimme udgave er Johanne Lis' gidsel og spion. Hvilken version de end vælger, holder samtlige kolleger sig gode venner med Johanne, som er kendt for altid at række en hjælpende hånd.

De vanskelige klienter, de bimrende gale, aggressive, arbejdssky, de mest utilgængelige etniske minoriteter, dem der har fætter

Ali med som tolk fordi forvaltningens budget er brugt op, og fætter Ali er muligvis god til sit eget sprog, men dansk er ikke hans bedste gren. Dem ingen vil have. Alle havner de hos Johanne i den sidste ende.

Du er så god til det, Johanne. Kollegerne smigrer og smiler lidt for stort og kommer med wienerbrød til kaffen. Johanne ved hvorfor de siger det. Alligevel kan hun ikke få et nej over sine læber. Knokleriet på forvaltningen er de fælles om, og nogle af kollegerne i Johannes afdeling er det desuden synd for. Sanne hvis søn tager stoffer. Nete hvis mand fandt ud af at hun havde en affære og holder hende vågen med sine bebrejdelser hver nat. Bruno der skal på efterløn om halvandet år og sidder tør som en tvebak mellem sine støvede ringbind og sørger over sit forspildte liv. Johanne kan ikke få det over sit hjerte at sige nej til nogen af dem. Specielt ikke til Bruno. Det føles som en ren tilfældighed at hun og Bruno befinder sig på samme side af skranken.

Du er så god til det, Johanne. Det siger de, men det er ikke sådan at hun køber deres løgn. Hun ikke er så god til det at det gør noget. Johanne føler for meget. Det bliver sagt i al offentlighed på møder. Lis siger det, og de andre holder med. Johanne kan sidde og tude sammen med en kone der får tæsk af manden. Hundeøjne kan hun ikke modstå. Konfrontationer er hun overhovedet ikke rustet til at håndtere.

Mødet er langt om længe slut, et helt kvarter for sent. En af Johannes rigtigt besværlige klienter sidder ude i ventearialet og er sandsynligvis i færd med at arbejde sig op til et større udbrud.

Ethvert forsøg på at snige sig ud uset af Lis er dømt til at mislykkes.

– Lige et øjeblik, Johanne.

Johanne stopper i flugten med hånden strakt ud mod dørhåndtaget.

– Jeg vidste ikke at vi har indført flekstid, Johanne. Hvis trafikken er problemet, må du vel tage hjemmefra i bedre tid. Hvor svært kan det være.

Bøje nakken og vente til det går over. Hvis hun inddrager sig i diskussion kan der let gå en halv time, og så bliver hele dagen forskudt, og ventetiderne vokser, og klienterne bliver endnu van-

skeligere. Det er slemt nok som det er.

– Men det var ikke det jeg ville tale med dig om. Beate fylder halvtreds.

Beate er en af de personer Johanne beundrer. Allerede i skolen var der lys om Beate, og hun var aldrig ondskabsfuld. Beate kunne aldrig finde på at lange ud efter en i et ubevogtet øjeblik eller undergrave ens selvtillid med bemærkninger.

– Hun nægter at fejre det. “Jeg vil ikke holde fest for mig selv”, du kan lige høre hende. Det er den der gamle historie med at hun stod i køkkenet hele natten før sin fyrreårs fødselsdag og blev båret ud sammen med desserten. Det er ti år siden.

– Men hvis nu hun har det skidt.

– Det er netop når man har det dårligt, man skal holde fest. Tænk bare på den middag jeg holdt for dig efter Palles begravelse.

Johanne får stadig ondt i maven ved tanken. Lis og hendes søster Ella kom op og skændes allerede ved forretten. Eva var hjemme fra Spanien og var fuld da hun kom, og insisterede på at de skulle skåle for *absent friends* og mente stakkels Palle. Lis' nabo, en ældre dame der lignede en plukket høne, talte hele aftenen om hvor svært det var at leve for enkepensionen. Beate var det eneste normale indslag.

– Vil hun ikke selv, må vi andre gøre det. “De gamle piger holder fest for Beate”, ikke? Vi må lave noget smart med indbydelsen, Malene kender et sted, hvor de laminerer.

Når Lis bruger ordet “vi”, betyder det ekstra arbejde oven i det der allerede føles som for meget. I sit stille sind har Johanne allerede inddraget kaffepausen, hvor hun og Sanne ellers skulle opdatere på endnu en af de håbløse klienter Johanne har overtaget.

Første punkt på Lis' liste er en foreløbig gæsteliste.

– Jamen, hvis hun nu ikke vil have nogen fest.

Johanne bider sig i læben. Klokken er allerede halv. Hvorfor kan hun ikke bare gøre som der bliver sagt.

– Det handler ikke om det. Det handler om at hun ikke selv gider.

– Jeg ved ikke hvem der skal med. Jeg kender ingen teaterfolk.

Lis' telefon når at spille fire toner af Toreadormarchen før den bliver slået fra.

– Ring til hende og få en liste, hvor svært kan det være. Jeg ved ikke hvorfor du altid skal være så hjælpeløs.

Johanne opgiver at komme med flere indvendinger. Hun sejler viljeløst rundt, en klat smeltende smør på en stegepande, mens Lis remser op. Listen med opgaver Lis lige kommer i tanker om er to sider lang da Johanne omsider spurter af sted for at hente sin klient.

Noget af det må hun prøve at nå i aften, selv om det er ugens Søren-dag og hun har lovet ham klar suppe med boller. Hendes egen, hjemmelavede, ikke noget pjask fra supermarkedets frysedisk med kødboller der smager af kemikalier. Hun kan sikkert nå et par samtaler fra køkkentelefonen under filmen hvis der ikke er for mange skjorter, men nogle mennesker er sarte med hvor sent man kan ringe, og det er ubehageligt hvis nogen bliver sur.

Klienten er endnu mere opkogt end normalt. Konen er manisk, ville Lis have sagt, og oven i det hele har hun medbragt sine to småpiger der skulle have været tvangsanbragt for flere måneder siden, hvis det ikke lige var fordi der ikke er penge til en plejefamilie. Nu sidder de på hver sin stol i det overfyldte ventearbejde og stirrer illusionsløst på Johanne med deres små forkølelsesøjne. Hvornår nogen sidst tørrede deres snotnæser er ikke godt at vide, og Johanne må ty til et af sine egne lommeløstklæder, og måske bliver hun smittet, og hun har ikke tid til at være syg.

Johanne bruger det næste kvarter på at få sendt den opkogte af sted med en aftale om et nyt møde fjorten dage senere og besked på at opsøge sin læge. Medicinsk behandling er indledt, skriver hun i journalen, og Sonja der skal have penge til en ny fortand i stedet for den manden slog ud, har allerede ventet i tyve minutter.

Hvis hun også dropper frokostpausen, har hun måske en chance.

Lilith

Det er formiddag. Villavejen ligger øde. Folk er på arbejde. I det her kvarter går man ikke hjemme. Undtagelsen er damer med formue og for længst afdragede lån. Fra jeg stod ved hoveddøren sammen med politiet er der gået hvor meget, tre timer, måske. Hvis nogen fortalte mig det var en måned siden eller sidste år, ville jeg tro dem.

En nabo slog alarm. Måske damen med katten. Måske en anden. Grundene er store der i kvarteret. Hækkene er høje. Vil man være i fred får man lov til det. Men folk er også nysgerrige. Eva må have haft vaner. Synlige vaner, hørlige vaner. Klirrende poser på vej fra supermarkedet, en gang om dagen, måske mere. På vej fra, ikke til. De tomme flasker er der stadig. Overalt. I alle rum. Ham med masken sparkede dem til side, før de rullede båret ud. Når vaner forandres eller ligefrem ophører, reagerer folk. Nogen reagerer. I dette tilfælde ringede nogen til politiet, eller til de sociale myndigheder, hvad det nu var. Som ringede til mig. Tidligt i morges. Eller tidligt, det føltes i hvert fald som om jeg lige var faldet i søvn. Det meste af natten havde jeg arbejdet i atelieret. På hjemvejen ringede jeg på hos en fyr der bor i nærheden. En jeg har mødt på et job. Han ved hvad jeg kommer for. Det virker nærmest som om han er beæret. Hvis han er alene, lukker han mig ind. Ikke så meget snak. Få løst spændingerne i kroppen op. Ud ad døren igen i en fart. Hjem og sove.

Nu står jeg her med blæksmag i munden. Hidkaldt af en mandsstemme. Ordene "nærmeste pårørende", udtalt med mandlig autoritet.

Din mor. Vi vil bede dig.

Hun er ikke min mor.

Er du ikke, og mit navn, er du ikke, det står ellers her. Telefonnummeret. Nærmeste pårørende. Det står der, uimodsigteligt. På et eller andet stykke papir, måske fra en skadestue. Eller et hospital hvor hun har været indlagt efter en af sine ture. Det er meningsløst at benægte det. Fremmede myndighedspersoner

involverer man ikke i de mere subtile problemstillinger. Som hvad en mor er. Som hvem der er mor til hvem. Fremmede myndigheds personer får under alle omstændigheder det sidste ord.

Nu står jeg så her. Eller rettere, nu går jeg her. Fra rum til rum, fra åbent vindue til åbent vindue. En tom snapsflaske støder mod min fod. Snaps var det stadigvæk. Meget af det. Det begyndte længe før jeg forsvandt ud af hendes billede. Eller hun ud af mit. Hvis hun nogensinde gjorde det.

Vinduerne står på vid gab. Jeg har tændt den næstsidste cigaret fra den pakke jeg nåede at stoppe i lommen. Ikke fordi det hjælper særlig meget. Hoveddøren holder jeg lukket. Jeg vil selv bestemme hvem der kommer over tærskelen.

Jeg kunne have givet Falckmanden mit mobilnummer. Nu er jeg nødt til at blive her til saneringsfirmaet dukker op. Ved et åbent vindue. I haven eller på terrassen er jeg for udsat.

Falckmanden tilbød mig en maske. Jeg tog den ikke. Jeg har ikke kastet op. I levende live kunne jeg brække mig over hende. Som død ikke engang det.

Jeg kan høre nogen klapre med brevsprækken. Det var svært at få døren op for det bjerg af reklamer der lå på gulvet i hallen. Hvordan tænker man når man bliver ved med at stoppe glittet papir ind gennem sådan en brevsprække. Rent bortset fra alle ugeaviserne. Gratisaviser. Hver dag, uge efter uge. Hvordan kan man bare blive ved. Det må have drejet sig om få dage før tryksagerne arbejdede sig ud igen og havnede på måtten udenfor. Et voksende bjerg. Ville buddet overhovedet have reageret. Jeg tvivler stærkt. Hvorfor involvere sig hvis man er på akkord. Et vist antal reklamer i et vist antal brevsprækker. Udbetaling ved kasse 1. Jeg har haft mange lortejobs, men så meget på røven har jeg ikke været. Så meget på røven kommer jeg aldrig. Nu arver jeg hende. Aktierne i familiefirmaet. Huset. Men hvem vil købe sådan et hus. En sarkofag. Folks jordiske rester bliver sendt over landegrænser i blykister. Folk har forsikringer der dækker den slags. Tilbageførsel til oprindelseslandet. Den fædrene jord. Eva havde ingen. Fædrene jord. Lige så lidt som jeg har det. Hjem var den mand hun lige nu var sammen med. Hjem var der hvor bankoverførsler nåede hende. Det her hus var et forsøg på det modsatte. Det

var lige så foreløbigt som alt andet.

Jeg delte det aldrig med hende. Jeg delte ingenting med hende i de år hun nåede at bo her. Fem år er det vel. Før det delte jeg definitivt for meget.

Huset havde tilhørt en ugift moster, hun arvede det. Alle mosterens ting. De står der stadig. Et sted under flaskerne. Et sted under hendes øvrige efterladenskaber. De pelsforede støvler med årringe af salt, stiletterne fra Ferragamo, hun vidste alt om mærker. En hæl er knækket, farvel Ferragamo. En rem revet af, farvel Charles Jourdan. Mine Ferragamo, min Gaultier, min Versace. Hun omtalte dem som gamle venner. Undertøjet fra Lejaby. Sjalernerne hun havde købt i Indien, de hullede cashmeresweatre. Silkebluserne med ringe under armene og pletter på forsiden. Designertaskerne, Prada, Hermès, en mindre formue værd hvis ikke hun havde behandlet dem så svinagtigt.

Vintage er på mode. Årgangsvine ligger nogle år tilbage i tiden for hendes vedkommende. Årgangstøj. Evas gamle kluns var eftertragtet af syttenårige. Nu er det for sent. Uden for saneringsfirmaets kompetence.

En lang nederdel i blomstret silkechiffon med en rift i ligger i badekarret. Hvis Eva havde en sjæl må den have set sådan ud. En blomstret chiffonsjæl som jeg tager et billede af.

Mit mindste kamera har jeg altid i lommen. Resten af udstyret befinder sig i atelieret. Hvis man kan kalde det loftsrum jeg har råd til at betale et atelier. Galvaniseringsfirmaet i underetagen udsender krasse lugte. Min lugtesans har sikkert taget skade. Det kan have sine fordele.

Resten af udstyret. Hvorfor tænker jeg på kameraer. Ikke engang jeg kunne vel finde på at filme min mor der har ligget død i en måned i 25 graders varme. Ikke engang jeg. Eller kunne jeg. Det er ikke udelukket. Det ville have været et chok for den dunede. Ville have sat en stopper for medfølelsen. Hvad jeg så skulle bruge den til.

Medfølelsen sad i øjnene. Hvad ville der være sket, hvis vi havde været alene uden kollegaen med de nedslagne øjne. Ville han have sluttet mig i sin favn, have klappet min ryg, forsøgt at trøste mig, og i så fald for hvad. Hvad ved jeg om hvad der rører

sig i sådan en mands hoved. Hvad ved jeg overhovedet om hvad der rører sig i nogens hoved. Folk taler til mig, de bruger ord, men ordene hænger sjældent sammen med det jeg ser dem gøre. Ser dem tænke. Overfladen er budskabet. Leder man efter det gemmer det sig mellem underste øjenlåg og kindbenets underside. Det er det man skal lære sig at aflæse. Hvis man er interesseret.

Lis

Trafikken er gudskelov ikke alt for hysterisk da Lis omsider kommer af sted til sit møde. Lis lader ikke sine omgivelser vente. Det vidner simpelthen om manglende respekt at spille folks tid på den måde, og hvorfor det overhovedet skal være et problem at få medarbejderne til at møde til tiden er hende en gåde. Når Johanne, som alle ved er hendes veninde, kommer for sent til møder, bliver det desuden en slags norm for hvad man mener man kan tillade sig, og når Johannes klienter sidder og skummer i ventearialet fordi hun bruger for meget tid på hver enkelt, sender det også helt forkerte signaler.

– Altså, Johanne. Lis har gentaget det til kvalmepunktet. – De har deres rettigheder, du har dine retningslinjer, hvor svært kan det være. Vi er kommunalt ansatte, Johanne. Ikke slumsøstre.

Forvaltningen er omgivet af en aura af effektivitet. Skæres bevil-lingerne ned, tilpasser man sig, og hvorfor bruge kræfter på at jamre over det man alligevel ikke kan gøre noget ved. Om der er penge nok er hverken hendes eller medarbejdernes ansvar. Deres ansvar er at få det bedst mulige ud af de foreliggende omstændigheder. Brokker klienterne sig, og det gør de, det ved Lis skønt praktisk sagsbehandling ikke længere er hendes bord, er det bare at ryste det af sig. En gang imellem koger gryden naturligvis over, og en af sagsbehandlerne får et par på skrinet. En beklagelig omkostning, men ikke andet end hvad man kan forvente i et samfundsklima hvor alle hele tiden pukker på rettigheder mens færre og færre taler om pligter.

Lis får grøn bølge hele vejen. Præcis klokken ti ringer hun på socialudvalgsformandens dørklokke. Et halvt minut senere sidder hun i hans sofa.

Udsigten fra sofaen ligner hendes egen derhjemme, helt ned til teakmøblerne i udestuen. Lige nu er de klappet sammen og læner sig mod endevæggen, men snart er det tid at rulle varmelamperne i stilling, tænde for kuglegrillen og starte en ny sæson. Formanden driver en velrenommeret herreekviperingsforretning og har

været Lis' politiske chef i to valgperioder. Hun kunne ikke ønske sig nogen bedre. Lis har været på et kursus hvor hun blev bedt om at vælge en metafor for sit lederskab, og det der faldt hende ind, var "borgfrue". Socialudvalgsformanden med den runde mave og talentet for at præstere et kundevenligt smil ved enhver lejlighed, er den ideelle borgherre. Ingen formuleringer skal tænkes igennem på forhånd, de taler samme sprog. Ikke fordi de nogen sinde diskuterer holdninger, det er noget instinktivt, som i et gammelt ægteskab. Socialudvalgsformandens kone byder på kaffe og småkager før hun siver af sted til sit deltidsjob i herremagasinet. Naturligvis ville det have været lettere at mødes på Lis' kontor, men visse møder har bedst af at der ikke er for mange vidner. Personalet har besynderligt nok aldrig for travlt til at sladre, og som chef er hun udsat. Det ved hun fra Johanne, der under et vist pres forsyner hende med oplysninger om hvordan snakken går kollegerne imellem.

Lis og formanden er kommet langt i arbejdet med at finpudse detaljerne i den nye organisation. Dagens træf handler om personaleplanen, og nabokommunens souschef, der satser på det hun tror er en vindende hest, har forsynet Lis med den nødvendige ammunition. Alle løfter om at ingen skal fyres er naturligvis den rene romantik i lyset af de økonomiske realiteter, og Lis og formanden går ud fra som en selvfølge at den der har kræfter og kompetence til at skære i dødkødet, vil være det oplagte valg. Konkurrenten fra nabokommunen, en yngre mand der luffer sine politisk korrekte synspunkter i tide og utide, burde ikke have en chance.

Formiddagen går med at producere den liste der skiller dem der gør nytte for lønnen fra dem der ikke gør det, og udvalgsformanden har som sædvanlig kun ros tilovers for hendes skarpe analyser og saglige argumenter, lige bortset fra et enkelt tilfælde. Socialudvalgsformanden har et blødt punkt når det gælder Bruno, der har tjent forvaltningen i noget der ligner en menneskealder, og det får han så lov til at vride sig lidt over. I praksis ændrer det ingenting. Ikke engang en socialforvaltning er nogen social institution, et argument som også formanden må bøje sig for.

– Lige en lille ting. Socialudvalgsformanden har rejst sig fra

stolen og strækker diskret rygmusklerne mens Lis lægger den færdige liste med de røde og grønne markeringer ned i tasken. – Kommunaldirektøren har sat en medarbejdertilfredshedsundersøgelse i gang. For at optimere beslutningsgrundlaget ved jobfordelingen, siger han. De ord de bruger. Det lyder som om man smider en masse penge ud på at finde ud af det man ved i forvejen. Udvalgsformanden er blevet stående med hånden på dørhåndtaget. – Men hvad kan en mand gøre?

Socialudvalgsformanden bruger den slags udtryk, Lis har vænnet sig til dem. Hvad kan en mand gøre. Træerne vokser ikke ind i himlen. Ledsaget af en lille beklagende gestus der røber hans fortid som ekspedient.

– Det er kommunaldirektøren jo i sin gode ret til. Lis har fået frakken på og er klar til afgang. – Selv om jeg aldrig har fattet hvorfor medarbejdere skulle være de rette til at bedømme en chefs kvaliteter.

Kommunaldirektøren, der blev ansat for mindre end et år siden, har allerede smidt en bedrøvelig masse penge fra kommunens stramme budget ud på horder af konsulenter og snesevis af seminarer. Lis har selv været en utålmodig deltager i et par stykker, hvor hun og kollegerne skulle sidde i grupper og spille begejstrede for tanken om at "arbejdsglæde" skulle udnævnes til at være en af kommunens kerneværdier.

Hun og socialudvalgsformanden forenes som så ofte før i en samstemmig hovedrysten, men trods alt følger en lille uro med hende ned ad havegangen, en uro hun placerer på den hylde i sit velorganiserede hoved hvor projekter der kræver nærmere overvejelse og strategisk tænkning, ligger og venter på at det bliver aktuelt at tage fat på dem.

Årene som chef har lært hende at spare på krudtet når det gælder problemer der endnu ikke er behandlingskrævende, og koncentrere sig om det nærmeste krav, som lige nu er at sno sig igennem trafikken på vej til faderens plejehjem.

Det er ganske vist ikke torsdag som er hendes faste besøgsdag, men hun risikerer næppe at kolliderer med sin søster. Ella har alt for travlt med at dyrke sin hypokondri hos diverse terapeuter til at besøge deres fælles ophav mere end en sjælden gang, noget Lis

aldrig forsømmer at påpege, men som hun inderst inde er ganske godt tilfreds med.

Timerne på plejehjemmet er en slags helle midt i hverdagens krav. Faderen kræver ingenting, hun giver ham blot de ting hun ser han har brug for, en serviet til savlet, et glas saftevand. På den umagelige besøgstol i det trange værelse har hun helle, og måske er det det nærmeste hun er kommet sin far i sit halvtredsårige liv. Når hun lægger sine små og store succeser for faderens fødder, med samme stolthed som faderens nu hedengangne setter afleverede en fasan, har hun monopol på at være hans dygtige datter. I dag bliver temaet naturligt nok det vellykkede møde med formanden. Andre gange har det været Jens' ridderkors eller Malenes catering eller Johan, der ikke blot bærer faderens navn, men er noget af et forretningsgeni trods sin unge alder. Johan blev hængende i Australien på sin vej jorden rundt og tjener store penge på at sælge surfboards.

Lis tvivler på at faderen ved hvad et surfboard er, og hun kan heller ikke påstå at han nogen sinde virkelig har interesseret sig for sine børnebørn, men børnene er én af de ting hun har frem for Ella. Et par vellykkede børn, som desuden repræsenterer slægtens fortsættelse, tæller når alt kommer til alt mere end at tale tre sprog perfekt og have været god til noget så besynderligt som hockey engang i en fjern fortid.

Hun parkerer bilen og tænder for sin mobiltelefon. Johanne har sendt en sms og vil have Evas telefonnummer, der altid har været hemmeligt, og skønt Lis ikke har brugt det i nogle år, er nummeret fast forankret i hendes klæbehjerne.

Eva kommer de ikke udenom. Lis har diskuteret det med sig selv og er kommet frem til at hun i det mindste skal have tilbudt det, om ikke andet så for at opretholde billedet af at venindekredsen stadig er intakt. Ved selve festen kan Johanne fungere som vagthund og i værste fald få Eva sendt hjem i en taxa.

Lis besvarer sms'en mens hun skråer over parkeringspladsen. Hun overvejer et kort øjeblik en kontrolopringning til Johanne. Johanne når sjældent det normale mennesker når på den samme tid, og der plejer at være god grund til at holde hende i ørerne. Nu får hun så chancen for at vise hvad hun dur til uden Lis' indblanding.